

4ος της Γαλλίας εμαστιγώθη κάποτε διά ν' άσθη δ' κατ' αυτού απαγγελθείς άφορμής υπό της έκκλησίας. Τόν Βασιλέα εμαστιγώσαν ο Πάπας ενφ' χορείς είδικώς καταρτισθείς έφηνε το «Μιζερέρε».

'Η ποιή της μαστιγώσεως ήτο εν χρήσει και εις την 'Αγγλίαν χωρίς να λαμβάνεται ύπ' όψιν ή κοινωνική τάξι του τιμωρουμένου. Άνοσφύεται ότι ο βοσ λ' ως 'Ιάκωβος I, εμαστιγώντετο συχνά από τόν εισπράκτορά του Μπουζιάνου.

Τό αυτό συνέβαινε και εις την αλληήν της Γρωσσίας. Τό κατωτέρω σχετικόν ανέκδοτον μοιρουεί ήρετά περί τούτου :

'Ο πατήρ του Φρειδερίκου τού Μεγάλου έφημιζέτο διά την ασυνηρότητα μέ την όμοια διήθουσε τά του οίκου του. 'Ο Φρειδερίκος όταν ήτο άκόμη μικρός, έτελει υπό αυστηροτάτην έπιβλην. Μίαν ήμέραν κατώρθωσε να όντικατωστή η το ηρωδινι τού φαγητού του μ' ένα όσμημένο. 'Ο πατέρας του όταν τού έμαθε αυτό διέταξε και τόν εμαστιγώσαν για να μήν άποκτήση την συνήθειαν τών περιττών δαπανών.

'Ο Βασιλέας, μέχρι τού έτους 1726, έχορηγεί εις τόν υιόν του έπίδομα 3000 φράγκων κατ' έτος, μέ την σύστασιν ν' άποφειγή κάθες άσκοπον δαπάνην. Ένοείται ότι τή ποσόν αυτό ήτο άνεπαρκές διά τόν νεώρον Φρειδερίκον όστις έδημιούργει χρέη, έξ αιτίας τών όποιων πολλάκις εμαστιγώθη.

Εις τόν Πρίγκηπα άπαγορεύετο να μηνάβη λατινικά. Μίαν ήμέραν ο Βασιλέας εισηθήεν όλας άπορώτας εις τού δοματίου της μελέτης και έδρε τόν υιόν του άπραχολιμένον μέ τόν καθηγητήν εις την άνάγνωσιν ενός λατινικού χειροβόλλου. 'Η έπακολούθησση σκληρή περιγράφεται από τόν 'Αγγλον Ιστορικόν Όθμάν Καρλάλι παραστατικώτατα :

- Τι κίμνυτε αυτού! άνέκραξεν ο Βασιλέας θυμωμένος.
- Μεγαλειότατε, έξηγώ τού χρυσόβουλλον στον Πρίγκηπα.

- Κανάγια ιτόρα θα σου δείξω έγώ!... έφώναξεν ο Βασιλέας διαγράφον κύκλους μέ τού μαστιγιόν του στον άέρα. 'Ο καθηγητής έτρόπη εις φυγήν και διεκοπή έτσι τού μάθημα.

Τόν Δεκέμβριον τού 1729, ο Πρίγκηπος γράφει εις τήν μητέρα του :- «Είμαι άπελλιμένος. 'Ο,τι έσοβόμουν από πολλού έγινε. 'Ο Βασιλέας έληφιμόνησε τελείως ότι είμαι ο υιός του. Σήμερα τού πρωί εισηθήεν εις τού δοματίόν μου κατά τού συνήθει. Μόλις μέ άντελήφθη, ώρησεν εναντίον μου, άνωστον για ποιά λόγο, μέ έρπαξε από τόν γιακά και μέ έξυλοκόπησεν άγρίως μέ τήν ράβδον του.Μάτην προσπαθούνα να φυλαχθώ 'Ητον έξω φρονών και δεν μέ άφησε παρά μόνον όταν έκουράσθημε να μέ δέρον! Λέν άντέχω πλέον. Δεν μπορώ να μέ μεταχειρίζεται έτσι και θα φθάσω εις τά άκρα για ν' άπολλώω».

Και τώρα ένα έπεισόδιον άκόμη σχετικόν μέ τόν Πρίγκηπα της Γρωσσίας για τού Κεφάλαιον της Ιστορίας τού μαστιγιώματος.

'Η κόρη ενός κατηχητού της Ποτοδάμης είλκυσε κάποτε τά βλέμματα τού πρίγκηπος, ο όποιος όμας δεν έπραχώρησε και πολύ στάς έρωτικώς του έπιχειρήσεις. 'Ο Βασιλέας όμας, ο όποιος έπληροφορήθη τού πείγμα, διέταξε και εμαστιγώθη ή κόρη τού κοθηγητού υπό τού κανδηλανάπτου της έκκλησίας τών άνακτόρων. Τουτοχρόνος δέ της έπεβλήθη και τριτητής χειρονακτική ποιή!... Τό μαστιγία μα έπεβλήθη ως ποιή και υπό τών δικαστηρίων κατά τόν μεσοίον, εινε δέ ζήτημα άν ύπόσχει χόρα ή λαός, πού να μή έχρησιμοποίησεν όπωδοθήετο τού μαστιγιόν. 'Αγγελ.

✱

ΟΙ ΠΟΛΥΤΙΜΟΙ ΛΙΘΟΙ ΚΑΙ ΑΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Οι περισσότεροι άνθρωποι φορούν τά κοσμήματα για στολισμόν. Έν τούτοις ο λαός πιστεύει, ότι ώρισμένοι πολύτιμοι λίθοι, όταν φοροούνται έχουν θεραπευτικήν δύναμιν, μάς προσφύλασσου και ήμπερούν να προλάβου και καταστραφάς.

'Ο άμέθυστος έπι τή ύπόθεσι, οάξει από τās άνοησίας και από κάθες ύπερβολήν. 'Οσοι τόν φορούν ήμπερούν να είναι βέβαιοι ότι δεν κινδυνεύου να ύπερβου τή δρια της φρονήσεως, ουτε να περιπλακούν οέ περιπέτειας.

'Οσοι φορούν ένα σάφειρον δεν έχουν να φοβουται τās κολακείας ή τόν δόλον.

Τό ρουμπίνι προσφύλακει από τούς... ρευματισμούς! και τās σχετικās με αυτόν άσθενείας.

Τό τουρκουάζ παρχει εις όσους τού φορούν έτοιμότητα πνεύματος, άταραξίαν και εις τās πλέον δυσκόλους άκόμη περιστάσεις. Τά σμαράγδια κεντρου την φιλοδοξίαν. Τό τοπάκι θεραπειει την μελοχολλίαν.

Αυτά πιστεύει ο λαός. Ήϊεν όμας και άληθή; 'Ιδού τού έρώτημα.

'Ο μοναδικός μας άνθοπαλής κάθες κοσμοκό σπιτιού κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΙΤΑΝΤΗΣ μετέφερε τού άνθοπαλείου του έπι της όδου Βουκορηστίου 16 (τηλέφωνον 23-11) όπου θα τόν ερώσκου τού λοιπού και οι φιλανθεις άναγνώσταί του «Μπουκέτο».

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

— Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΔΑΣΤΡΑΠΟΓΙΑΝΝΟΥ —

Γίνεαι ο Κάθος κωανός άπάντεγα,
 Στόν πρδω αθίρα δίλογοος έσπείει,
 Και ή άκρηβοθηγατε του 'Αστραπογιαννου
 Κατάκαθα λαβώνεται, και πάει.

'Ω κυπαρίσι, στό βουν τόν Ιουιο σου
 Δε θέρθη, ένας πατέρας να καθίση
 Τίν πλίσση όλο ρωτώντας για την κόρη του,
 Μέ βαθύ μυρολόγι, ώ κυπαρίσι.

Της λεβεντίας τόν κρτίηος ο παράδεισος,
 Μέ τά πρωτοπαλληκαρια άγγελούδια,
 Μέ τούς όμοιωτόνους δικαίωv τάγματα,
 Και μέ ψαλμούς τά κλέφτικα τραγούδια.

'Εκει για τούς μακρόνους φωτισθένος
 'Ο στίγος τού 'Αστραπογιαννου κυκλώνει
 Τά μέτωπα τού λάδου και τού Φωτεινού,
 Και τού Βλαχάβα και τού Κατανατόνη.

— Έσείς κορυφές νηροβλες κ' άποκλήματα
 Κ' άγορμηπες όσεις μυριανθισμείες,
 Της μηριάς και της δίτηης μοσκασάσασμα,
 Κ' όσεις ξανθοδολές κυκλιμείες πορθίνες,

'Ω σκρανοακκίόματα τού φεγγουδ
 Στά όρωτικά χροσωμένα βράθια,
 Δοσοδίες πού στα σόθα άπάνω τρέμετε
 Στά φίλια και σά διάφανα πετραδια,
 Έσείς τού Πίνδου άργά γλυκοχαράματα,
 Και τρελλοπαγινώματα πού κίμει
 Στόν κελμωδ ά τάξοι τού Μαγιάριλου,
 'Ω π'όθιμεις, ώ άθόνα, ώ κολογιανιά,

'Ολα της γης ούτεις τά θ'ηναριόματα,
 Έσείς γαείες κ' άγάπες τίβ πατέρας,
 Στραωόθια όσεις γειήτες και προσέκφαλα
 Και χόθια και φίλια σση θυγατέρα.

Και έσείς παλήβρανα μηλιόνα άδαμαστα,
 'Ω καρνοφύλλια άγύρια γαίσιτες,
 Βνωτόφωνα της κόρης τού 'Αστραπογιαννου
 Τον άξυνηγτο ύπνο λιβατιάτε.

Κ' όσεις όπου μέ άχχνη από τόν Κίσαβα.
 Τά ροδοκάλια της αήγης φογείτε,
 'Ονειρατά της νεότητος τού 'Αστραπογιαννου,
 Και τού ύπνου της όνειρα γειήτες,
 Και ύψώσιτε τη σού πλάς τού πατέρα της
 Σάν παραστρατιόμιο περιούρι
 Για να σκοποήη κάπιο λευκοστόλισμα
 Στό πορφυρό της λεβεντίας άστέρη. Κ Πουλαμπζ

ΔΗΜΩΔΗ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

— Η ΑΤΥΧΗ ΝΥΦΗ —

Μιά λυγρή παντοερίται, της κόνει τά προικιά της.
 Χρόνος της κόνου τά προικιά, χρόνος τάπαναροκία,
 Της δίνει κ' ο πατέρας της χρυσό θροσι να κόνου
 Και μόθια χρυσοκίονη να περπατή κοβάλλια.

'Ηρθ' ο καρός ο δίοντος κ' ο χρόνος ώρισμέμος
 Φγαχάνου τού πεθεράει κ' έστράγατη την προικια,
 Άνθεος της γίνη πιστικός, κ' ο πεθερός δραγάτης,
 'Η πεθερά ξενόειθε κ' ή νύφη ξενόφραίνει.

Σταυρόδους τά χόρα της ε' τόν πεθερό της πάει :
 — Έσο πατέρα τού γεμβουθού και πεθερά δικέ μου,
 Γιά πάρος με σ' όρε με ε' τού κήρη μου τή βοού.
 — Νύφη μ', πολλά προικιά φερες, 'τόσπομαι να οκπώω.
 Σταυρόδους τά χόρα της ε' τόν άντρα της πογαίνει :
 — Άντρα μέγαταημέμε μου, ε' την μάνα μ' τά μέ πάτε.
 — Καλή, μ', πολλά προικιά φερες, 'ν'ερίομαι να οέ πάω.
 — Σημαδερέ μου τά βοινά να πάω μοναχή μου,
 'Στό δρόμομ όπου πήγαμε, ε' τά όσην δα' έπερονοος
 Παρακαλοός τού Θεο μέ πικρομίνα χελίη :
 — Θε μου, ναθώ της δουλείας μου και να μή μέ νωρρίζου.
 Κ' ο Θεός της βρώθης και πήγε και τας νύφες.
 — Γειά ος χαράς οας δουλειάσε!

— Καλός τη γυροπόθλα!
 — Δεν πάει άπάνως την κούα, κ' άπάνως τόν άφέντη,
 Μη θίλου δουλα για νερό, δουλα για πάγ για ύζλια :
 — Για φέγε, γύφτισ' από δώ, καθάριε γυφτισόθλο,
 Τί πέφτουν ψείρας στό νερό και μαγορίζ' ή βόθου.

Πήγαυ και τού είπαν της νεράς κ' έκείνη άναρωτιάει,
 Άν ξεση ρόκα κ' άγαλαίο και ρόθια για να ύραίνη.
 Κ' όρω τραγοθί άρχίηος κ' άργά κ' άργά τού λέει :
 — Δασαίδι πολυδιδάσιδου κα'όνος άναρτός διαμμένο,
 Δασαίδι δταν οέ διάζομουη ήθαν οέ σιμπέθροι
 Δασαίδι δταν οέ τούλα ήθαν μ' άσραφονιάσιν,
 Δασαίδι δταν οέ κόλληρα ήθαν για να μέ πόρουν.

Κυρά ψηλά ήταν τάκονσε και της άπελογήθη :
 — Αυτά μ' π'όθ' ε'ίν' ό τόπος σου και ποιά τά γονικά σου;
 — 'Η μάνα μου Γιαννώτισσα κ' ο κήρης μ' άπ' την Πόλι,
 Κ' έγω είμ' ή Φροσω ή λυγρή κ' ή Φροσω ή μαυρομάμα.
 Κ' ή μάνα της κατέβηκε και της σ'αχτακαλιάει.